

ἀφρονιάρης ἐπίθ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρονιὰ καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

Ἀφρονεμένος, ὁ ἰδ.

ἀφρονίμευτος ἐπίθ. Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φρονιμευτός <φρο- νιμεύω.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν φρονίμεψε, δὲν ἔβαλε μυαλό, δὲν ἔγινε φρόνιμος.

ἄφρονος ἐπίθ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄφρων.

Ἀφρονεμένος, ὁ ἰδ.: Τί ἄφρονος ποῦ εἶσαι! Νὰ μὴν εἶσαι ἄφρονος, γιατί θὰ σὲ δεῖρω!

ἀφροντισιὰ ἡ, κοιν. ἀφροντίζω βόρ. ιδιῶμ. ἀφροντίζω Ἰμβρ. ἀφροντίζω Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀφροντισία, ὁ ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφροντιστός. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ἀ- στερεητ. 1 β.

1) Ἐλλειψις φροντίδος, ἀμεριμνησία κοιν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 1789 (ἐκδ. JSchmitt) «ἀφροντισίαν νὰ ἔχουσιν μὲ τὰ ὑποστατικά τους». Συνών. ἀνοϊασιά, ἀσυλλογισιὰ 2, ξενοϊασιά. 2) Ραθυμία, ἀμέλεια πολλαχ.: Λιγδιασμένη, ἀκατάστατη, ἀνάμалλη καὶ ξετραχηλισμένη, πολλὲς φορὲς μὲ τὴν κάλτσα πεσμένη ἀπὸ ἀφροντισιά, ὥστε σοῦ φαινότανε γυμνή καὶ λίγη γάμπα ΓΞε- νοπ. Κακὸς δρόμ. 15. Συνών. ἀμελλάγρα, ἀμέλεια, ἀμελησία, ἀμελία, ἀραθυμία 1.

ἀφρόντιστα ἐπίρρ. ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 62, Τραγοῦδ. πατρ. 15 καὶ Ὑμν. Ἀθην. 22.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφρόντιστος.

Χωρὶς πολυπραγμοσύνην, ἀμερίμνω: Καὶ τόσο γκαρ- διακὰ κι ἀφρόντιστα χαιρόμουν, ὅσο ποτὲ δὲ μοῦ ἀπόλειπε ὅς τὸ πανηγύρι μέσα τὸ θεότρελλο ὁ στοχασμὸς τοῦ ἀντρα μου Τρισεύγ. ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Καὶ τὸ φλωρί ἀφρόντιστα σκορπᾷ γιὰ λεημοσύνη Τραγοῦδ. πατρ. ἐνθ' ἄν.

Θὰ πολέμησω ἀκούραστα κι ἀφρόντιστα θὰ πέσω καὶ τὴν πατρίδα μὲ φορὰ μεγάλη θὰ τὴν κάμω

Ὑμν. Ἀθην. 2. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀμερίμνα, ἀνοϊαστα 1, ξενοϊαστα.

ἀφρόντιστος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀφρόντιστος.

1) Ὁ μὴ πολυπραγμονῶν, ὁ μὴ φροντίζων, ἄφροντις κοιν.: Ἀφρόντιστη νῆσος. Ἀφρόντιστα νῆατα κοιν. || Φρ. Ἀφρόντιστο τραγοῦδι (τὸ ὁποῖον τραγουδᾷ τις μὲ πλήρη ἀμεριμνησίαν) ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή? 181. Συνών. ἀ- διανόητος, ἀμέριμνος, ἀνέννοιος 1, ἀνοϊαστος 1, ξενοϊαστος. 2) Ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ἐφρόν- τισε ἢ δὲν φροντίζει τις, ὁ μὴ τυγχάνων φροντίδος, ὁ πα- ραμελούμενος Λεξ. Πρω.: Δουλειὰ ἀφρόντιστη. Νοικοκυρεῖο ἀφρόντιστο.

ἀφροντυμένος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ντυμένος μετοχ. τοῦ ρ. ντύνω.

Ὁ λευκὰ καὶ ἐλαφρὰ ἐνδεδυμένος, ἐπὶ τῶν μοιρῶν: Οἱ μοῖρες εἶναι πεντάμορφες κι ἀφροντυμένες.

ἀφροξυλάνθη ἡ, Ζάκ. Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφροξυλάνθη.

Ἀφροξυλγὰ, ὁ ἰδ.

ἀφροξυλάνθη τό, Κρήτ. Ἀφροξυλάνθη Ἡπ. Πε- λοπν. (Βούρβουρ. Βυτίν. Καλάβρυτ. Λάστ.) κ.ά. Ἀφροξυ-

λάνθη Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Εὐρυταν. Λεπεν.) Ἀφρο- ξυλάνθη Ἡπ. (Πρέβ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφροξυλγὰ καὶ ἄνθος.

Τὸ ἄνθος τῆς ἀφροξυλγᾶς, ὁ ἰδ. Συνών. *ἀφρο- ξυλολούλουδο.

ἀφροξυλγὰ ἡ, Κέρκ. Κρήτ. Πελοπν. (Οἶν.)—Λεξ. Βλαστ. Ἀφροξυλγὰ Ἡπ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λάστ. Οἶν. Φεν.) κ.ά.—Λεξ. Βλαστ. ἀφροξυλγὰ Στερελλ. (Φθιώτ.) Ἀφροξυλγὰ Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀφροξυλγὰ Εὐβ. (Στρό- πον.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἀφροξυλγὰ Εὐβ. (Κάρυστ.) Θράκ. (Ση- λυβρ.) Κέρκ. Λευκ. Ἀφροξυλγὰ Λέσβ. Μακεδ. (Πάγγ.) Στερε- λλ. (Αἰτωλ.) Ἀφροξυλγὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἀφροξυλγὰ Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ ξύλο κατὰ τὰ εἰς -γὰ ὄν. φυτῶν. Οἱ ἄνευ τοῦ ρ τύποι κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. κορυφολύλα.

Τὸ φυτὸν ἀκτὴ ἡ μέλαινα (sambucus nigra) τῆς τά- ξεως τῶν αἰγοκληματωδῶν (caprifoliaceae), ἡ τῶν ἀρχαίων ἀκτὴ μὲ κλάδους σπογγώδεις (ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 10 <(1929/30) 204). Συνών. ἀλαφροξυλγὰ, ἀντριά- νος 2, ἀφροξυλάνθη, κορυφολύλα, σαμποῦκος. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀφροξυλγὰ Πελοπν. (Ἀρ- καδ. Μαζαίικ.) Ἀφροξυλγὰ Στερελλ. (Παρνασσ.) [**]

ἀφροξυλένιος ἐπίθ. ἀμάρτ. Ἀφροξυλένιος Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφροξυλγὰ καὶ τῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ ἀπὸ ἀφροξυλγὰ κατεσκευασμένος: Ἀφροξυλένιος φ'σούρ' (φυσούνι).

* **ἀφροξυλήθρα** ἡ, Ἀφροξυλήθρα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφροξυλγὰ καὶ τῆς καταλ. -ήθρα.

Τὸ φυτὸν ἀκτὴ ἡ χαμαιακτὴ (sambucus ebulus) τῆς τάξεως τῶν αἰγοκληματωδῶν (caprifoliaceae). Συνών. βρομοῦσα. [**]

* **ἀφροξυλολούλουδο** τό, Ἀφροξυλολούλουδο Στερε- λλ. (Αἰτωλ.).

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ λούλουδο.

Τὸ ἄνθος τῆς ἀφροξυλγᾶς. Συνών. ἀφροξυλάνθη.

ἀφροπαράγαδο τό, Πελοπν. (Μεσσ.)—Λεξ. Μ'Εγ- κυκλ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ παραγάδι.

Εἶδος παραγαδιοῦ ἐπιπλέοντος πρὸς τὴν φορὰν τοῦ ἀνέμου πρὸς ἀλιεῖαν ἀφροψάρων.

ἀφρόπετρα ἡ, Λεξ. Ψύλλ. Αἶν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ πέτρα.

Λίθος μαλακὸς καὶ εὐθρυπτός, κίσηρις. Συνών. ἀ- λαφρόπετρα.

ἀφρόπλακα ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ πλάκα.

Λευκὸν μάρμαρον οἰκοδομῆς.

ἀφροπλασμένος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ πλάσμενος μετοχ. τοῦ ρ. πλάθω.

1) Ὁ οὕτω πλάσμενος ὥστε νὰ φαίνεται ἀφρώδης Λεξ. Δημητρ.: Ἀφροπλασμένο γλύκισμα. 2) Ὁ λίαν λευκόςσαρκος καὶ ἀπαλός, ἄβρός, ὠραῖος, ἐπὶ τοῦ ἀνθρω- πίνου σώματος πολλαχ.: Ποίημ.

Κυπαρισσένιο μου κορμὶ κι ὀλόχρυσά μαλλάκια,

δαχτυλιδένια μέση μου κι ἀφροπλασμένα στήθη

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1, 235. Συνεκδ. καὶ ἐπὶ τοῦ κάλλους: Ποίημ.

Μὲ τὰ μεγάλα μάτια σου, μὲ τὸ χρυσὸ κεφάλι,
μ' ἀγγελικὰ χαρίσματα σ' ἀφροπλασμένα κάλλη
Γ' Σουρῆ "Απαντ. 2,272. Συνών. ἀφρόπλαστος.

ἀφρόπλαστος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ρ. πλάθω.

Ἀφροπλασμένος 2, δ ἰδ.: Ἀφρόπλαστη γυναῖκα-κόρη-κωπέλλα-παρθένα κττ. Ἀφρόπλαστο κορμὶ-μάγουλο-χέρι κττ.

ἀφροπλέω Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ρ. πλέω.

Ἐπιπλέω οἶονεῖ εἰς τὸν ἀφρόν καὶ μεταφ. εὐτυχῶ:
Τὸν πῆραν κάτω οἱ δυστυχίες καὶ δὲ μπορεῖ ν' ἀφροπλέξῃ.

ἀφρός ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.)
ἀφρὲς Σκυρ. ἀφρὲ Τσακων. ἀβρὸς Κύπρ. ἀφὸς Ρόδ.
Πληθ. ἀφρὰ τά, Κθεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 28.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀφρός.

1) Τὸ σύνολον πολλῶν λεπτῶν φυσαλίδων αἱ ὁποῖαι σχηματίζονται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὑγροῦ ἐν ζυμώσει εὐρισκομένου ἢ βράζοντος ἢ ἀναταρασσομένου κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Ὁ ἀφρός τοῦ κρασιοῦ-τοῦ μούστου-τῆς μπίρας κττ. Ὁ ἀφρός τοῦ γαλάτου-τοῦ φαγητοῦ κττ. Ὁ ἀφρός τοῦ ἀβρολέμονου-τοῦ ἀβροῦ-τῆς θάλασσας κττ. Βγάζω-κάνω-πετάω ἀφρὸ κοιν. ἢ Μεταφ. φρ. ἐπὶ πράγματος ἐλαφροῦ: Δὲ βαρύνει δόλον, εἶναι ἀφρός κοιν. Ἐπὶ πράγματος εὐθρύπτου, ἰδίως δὲ ἐδωδύμων: Κουραμπιές-παξιμάδι-ψωμὶ σὰν ἀφρός ἢ ἀπλῶς ἀφρός κοιν. Ἐπὶ σωματικῆς εὐσαρκίας καὶ ἀβρότητος: Κορίτσι σὰν ἀφρός ἢ ἀπλῶς κορίτσι ἀφρός κοιν. Ἐπὶ ματαιοπονίας: Ἀφρός! Σύμ. ἢ Ἀσμ.

Ὅσο ψηλὰ καὶ ἂ σηκωθῇ, θάλασσα, ὁ ἀφρός σου,
δὲ μοῦ τῇ σβήνῃ τῇ φωθίᾳ ὅπου μὲ καίει ὁδρός σου
Κρήτ. β) Μεταφ. τὸ πλεόν ἐκλεκτόν, τὸ ἐξαιρετόν μέρος παντός πράγματος κοιν.: Διάλεξε καὶ πῆρε τὸν ἀφρὸ κοιν. ἢ Ἀσμ.

Σύπνα, διαμάντι καὶ ρουμπὶ καὶ ἀφρὲ τοῦ μαλαμάτου
κ' ἔχω δὴν λόγια νὰ σοῦ πῶ τοῦ παραπονεμάτου
Κάρπ.

Διαμάντι καὶ ρουμπὶν' εἶσαι καὶ ἀφὸς τοῦ μαλαμάτου
κ' ἔχω δὴν λόγια νὰ σοῦ πῶ τοῦ παραπονεμάτου
Ρόδ. Συνών. ἀφρόκρεμα Β 1. γ) Ἀφρώδης οἶλος κοιν.: ἢ Φρ. Βγάζει ἀφροὺς ἀπὸ τὸ θυμὸν τοῦ ἢ ἀπλῶς βγάζει ἀφροὺς (ἐπὶ τοῦ ἐκδηλοῦντος μεγίστην ὀργήν). 2) Ἡ ἐπιφάνεια ὑγρῶν, ἰδίως δὲ τῆς θαλάσσης κοιν.: Ψάρια τοῦ ἀφροῦ (τὰ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης πλέοντα ψάρια, τὰ ἀφρόψαρα). Παραγὰ τοῦ ἀφροῦ (τὸ δι' οὗ ἀλιεύονται τὰ ἀφρόψαρα) πολλαχ. ἢ Φρ. Βγαίνω 'ς τὸν ἀφρὸ (ἀπαλλάσσομαι πάσης κατηγορίας) κοιν.

ἀφροσαλιάζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ρ. σαλιάζω.

Ἐκβάλλω ἐκ τοῦ στόματος ἀφρώδη οἶelon.

ἀφροσταλίδα ἢ, ΚΧρηστομ. Κερέν. κούκλ. 76.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ σταλίδα.

Ἀφρώδης σταγόν: Ἀφροσταλίδες ἀπὸ τὴν ἀτέρμονα θάλασσα. Συνών. νερροσταλίδα.

ἀφροστάφυλος ἐπίθ. ΓΔροσίν. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 82.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ σταφύλι.

Κατάφορτος ἀπὸ βότρους σταφυλῶν ὡς ἀφρῶν: Ποίημ.
Ποῦ ἀνθοῦν λευκὰ τριαντάφυλλα | καὶ κλήματα ἀφροστάφυλα
τοῖς κραββατζῆς ἡσυχίωνουν.

ἀφροστεφάνι τό, ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή' 37.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ στεφάνι.

Ἀφρώδης στέφανος.

ἀφροστέφανος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ στεφάνι.

Ὁ φέρων ἀφρόν ὡς στέφανον, ἀφροστεφής: Ἀφροστέφανο κῦμα πολλαχ. ἢ Ποίημ.

Κι ὅταν σὲ δέρνη ὁ οἶφοννας κι δταν βαθρὰ κοιμᾶσαι,
ὦ λίμνη μου ἀφροστέφανη, νὰ μὴ μᾶς λησμονῇς

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,236.

Καὶ τοῦ δείχνει... | 'ς τὴν ἀφρόλουστη ἀμμουδιὰ
τοῖς νεραίδες ξαπλωμένες, | ἀφροστέφανες παρθένες

ΙΠολέμ. Κειμήλ. 130. Συνών. ἀφροστεφανωμένος, ἀφροστεφάνωτος.

ἀφροστεφανωμένος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ στεφανωμένος μετοχ. τοῦ ρ. στεφανώνω.

Ἀφροστέφανος, δ ἰδ.: Ποίημ.

Σὰν κύματα ὀλοφούσκωτα, ἀφροστεφανωμένα

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,118.

ἀφροστεφάνωτος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ρ. στεφανώνω.

Ἀφροστέφανος, δ ἰδ.: Ἀκρη ἀφροστεφάνωτη ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 21. Πέλαγα ἀφροστεφάνωτα ΙΠολέμ. Κειμήλ. 88.

ἀφροστολίζω ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή' 99.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ρ. στολίζω.

Στολίζω, κοσμῶ μὲ ἀφρόν: Ποίημ.

Ἡ θάλασσα ἀφροστόλισε τὸ βράχο τὸ χνουδάτο.

ἀφρόσυρμα τό, ΦΠανᾶ Λυρικ. 60.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ρ. σέρνω.

Ἀφροσυρμός, δ ἰδ.

ἀφροσυρμός ὁ, ΑΜαμμέλ. Θαλασσιν. 34.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ρ. σέρνω.

Συρροτὴ ἀφρωδῶν κυμάτων ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Καὶ καρφωμένος ξαγρυπνᾷ 'ς τὴν ἔρημη ἀμμουδιὰ
ὡς νὰ τοῦ γίνῃ ὁ ἀφροσυρμός τῆς ἀναρρέσας μνήμα.

ἀφροταράζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ συμφύρ. τῶν ρ. ἀφρίζω καὶ ταράζω.

Γίνομαι ἔξω φρενῶν, καθίσταμαι μανιώδης: Ὑρίζε-
λοιπὸ καὶ δὲ δόνε θωρεῖ κ' ἐφροτάραξε πρᾶ (ἐκ παραμυθ.
'υρίζε=γυρίζε). Συνών. ἀφροκοπῶ 2, ἀφρομανῶ 1.

ἀφρότραττα ἢ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ τραττα.

Πλοῖον ἀλιευτικὸν τοῦ ὁποῖου ὁ δικτυωτὸς σάκκος φέρεται πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

ἀφρούγγιος ἐπίθ. Κύπρ. ἀβρούγγιος Κύπρ. βρούγγιος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός.

Εὐθραυστος: Ἀφρούγγιον παξιμάτιν. Καρύδκια ἀβρούγγια.

ἀφρουδάκι τό, ΚΠαρορ. Στὸ ἄλμπουρ. 45.

Ὑποκορ. τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀφροῦδι < ἀφρός.

Ὀλίγος ἀφρός: Εἶχε μπροστά του... τὴ θάλασσα ποῦ
ἀπλωνότανε ἀτελείωτη, γαλάζια, μὲ καὶ ἄσπρα ἀφρουδάκια
ποῦ μοιάζανε σὰ σαπουνάδες.

ἀφρουλλίδα ἢ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφροῦλλα καὶ τῆς καταλ. -ίδα.

Ἀφρώδης οἶλος: Βγάνει ἢ πετάει ἀφρουλλίδες (ἐπὶ ὄρ-
γιζομένου).

